

γιάννης αντάμης

tierra *del* ego

αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**Tierra del Ego,
αποσπάσματα**

Σύνθεση εξωφύλλου: Λήδα Αλεξίου

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2019

Ίσως ν' αναλογιζόσουν
Πως οι τροπικοί θα δροσίστηκαν
Και πως ο ανταρτοπόλεμος στην Μπούρμα
Θα 'ναι σκληρός κι ανελέητος
Σαν τα πάθη μας

**Κλείτος Κύρου, «Επτά Ανέκδοτα Νεανικά
Ποιήματα», Μ.Ι.Ε.Τ. 2016**

τα περισσότερα από τα απόσπασματα που ακολουθούν πρωτοδημοσιεύτηκαν, περίπου σε αυτή τη μορφή, στα βιβλία «Πριγκιποδουλειές», Εκδόσεις Οξύ 2006, «Σχέδιο Τρόμου», Εκδόσεις Οξύ 2007 και «Κατά τον Δαίμονα Εαυτού», Εκδόσεις Τόπος 2008

η δαίμονας

Το ετοιμάζα καιρό αυτό το ταξίδι.

Όλα τα είχα προβλέψει. Κάθε λεπτομέρεια την είχα υπολογίσει. Δεν ήθελα να πάει κάτι στραβά. Δεν έπρεπε. Θα χαλούσαν όλα. Θα αναγκαζόμουν να επιστρέψω νωρίτερα. Όλα θα τα έχανα.

Γι' αυτό και όταν έφτασε η ώρα, ήμουν κάτι παραπάνω από έτοιμος. Και σίγουρος. Ποτέ και για τίποτα δεν ήμουν περισσότερο σίγουρος.

Το καλοκαίρι έφευγε κι εγώ άρχισα να τους αποχαιρετώ. Τους είπα ψέματα. Πως θα πάω κάπου εκεί κοντά. Πως σύντομα θα είμαι πίσω.

Και με την πρώτη σταγόνα της βροχής ξεκίνησα.

Έσφιξα τα κορδόνια των παπουτσιών μου και ξεκίνησα. Η δική μου εποχή στην κόλαση μόλις άρχιζε.

Και τα είχα όλα στ' αλήθεια προβλέψει. Ως και τον δικό μου προσωπικό δαίμονα επέλεξα. Σ' αυτό δεν δυσκολεύτηκα καθόλου. Ο καημένος, τον άφησα να νομίζει πως ήταν αυτός που είχε διαλέξει εμένα.

Στην αρχή ήταν καλά. Λάτρευε να βασανίζει ο ένας τον άλλο. Γρήγορα όμως με κατάλαβε. Είδε πόσο καλά προετοιμασμένος ήμουν γι' αυτό το ταξίδι και

μ' άφησε. Φοβήθηκε; Θύμωσε; Αλήθεια, δε ξέρω.
Ποιος ξέρει άλλωστε πώς σκέφτονται οι δαίμονες;

Κι έτσι έμεινα μόνος μου. Χωρίς δαίμονα. Κόλαση
όμως χωρίς δαίμονες δε λέει. Γι' αυτό καλύτερα να
τα μαζεύω και να γυρίζω πίσω.

Άργησα και οι άλλοι θα ανησυχούν.

Στην αρχή δεν ακούς τίποτα. Ψάχνεις, μα δεν βρίσκεις. Τίποτα δεν ακούγεται μες στη βαθιά και ήρεμη νύχτα. Ξεμείνατε. Εσύ, η σιωπή και η πόλη. Περισσέψατε. Βαθιά σιωπή και ήρεμη πόλη. Παλεύεις με τα σεντόνια σου και λες, δεν μπορεί, όλο και κάτι άλλο θα υπάρχει. Κρατάς την ανάσα σου και κλείνεις τα μάτια για να αφουγκραστείς καλύτερα. Χωρίς αέρα, χωρίς φως. Κάτι σαν θάνατος, μα όχι θάνατος. Και τότε είναι που έρχεται από μακριά. Από ένα ξεχασμένο ραδιόφωνο, κάποιο τραγούδι ξεχασιάρικο. Κάτι σαν μπλουζ, μα όχι μπλουζ. Θρηνείς που νύχτωσε και δεν πρόλαβες να το χορέψεις. Τίποτα δεν πρόλαβες. Και έπειτα, ακόμα πιο μακριά, από την άκρια της πόλης. Ακούς το νυχτερινό τρένο να μπαίνει μέσα στην πόλη σαν τον κλέφτη. Να την τρυπά και εκείνη να μην μπορεί να αντισταθεί. Να προσπαθεί, μα να μην θέλει να φωνάξει. Άγρια σιωπή και βαθιά πόλη. Και ύστερα πάλι πιο κοντά. Δίπλα σου. Πίσω από τον τοίχο που στηρίζεις, μέσα στο αυτί σου. Ένα κουνούπι, ένα παλιό ψυγείο. Κάτι θέλουν να σου πουν. Κάτι θέλεις να ακούσεις. Και η καρδιά σου πάντα εκεί, να γρονθοκοπεί τα σεντόνια. Να μετρά το χρόνο ανάποδα. Πόσο καλοκαίρι σου έμεινε ακόμα; Πόση ζωή;

Και τότε έρχεται η έκρηξη.

ο χαζόδρακος

Μια φορά κι έναν καιρό όλος ο κόσμος ήταν χαζός. Τόσο χαζός που πίστευε στα παραμύθια. Και νόμιζε πως όλα αυτά που του έλεγαν είχαν στ' αλήθεια κάποτε συμβεί. Τόσο χαζός κόσμος!

Έπειτα όμως ο κόσμος άρχισε να γίνεται πιο έξυπνος. Και όλο και λιγότεροι πίστευαν στα παραμύθια. Στο τέλος ούτε ένας χαζός άνθρωπος δεν έμεινε. Αλλά και έξυπνος ο κόσμος και πάλι πιο χαζός φαινόταν.

Κι ύστερα φτάσαμε τα παραμύθια να τα πιστεύουν μόνο οι ήρωές τους. Νεράιδες και μάγισσες, δράκοι και πρίγκιπες, όλοι τους εξακολουθούσαν να ζουν εκεί, μέσα στη χαζομάρα τους, αφού δεν μπορούσαν να κάνουν και αλλιώς. Πώς να υπάρξεις, αν δεν πιστεύεις στο δικό σου παραμύθι;

Ανάμεσα σε όλους αυτούς τους χαζοήρωες ξεχώριζε ένας δράκος, που ήτανε, λέει, τόσο χαζός που και οι χαζοί ακόμα για χαζό τον είχαν. Κι ας μην το καταλάβαινε ο ίδιος. Ο καημένος, όχι μόνο δεν ένιωθε πως ήτανε χαζός, αλλά ούτε καν πως ήταν δράκος δεν το έβλεπε. Τόσο χαζός δράκος!

Αφού, λοιπόν, δεν πίστευε πως ήταν δράκος, έπρεπε να βρει έναν άλλο ρόλο στον κόσμο των παραμυθιών, που πιο πολύ να του ταιριάζει. Έτσι έβαλε κάτω το λιγοστό μυαλό που είχε και άρχισε να σκέφτεται. Ήταν στ' αλήθεια πολύ αστείο να βλέπεις έναν τόσο χαζό δράκο τόσο πολύ να σκέφτεται. Του πήρε χρόνια να το βρει. Στο τέλος το αποφάσισε. Αφού δράκος δεν του άρεσε, θα ήταν, λέει, πρίγκιπας!

Και άρχισε ο δράκος να φέρεται σαν πρίγκιπας. Φόρεσε κορόνα στο χοντρό κεφάλι του. Κρέμασε στη μέση του σπαθάκι. Και πήρε τους δρόμους αναζητώντας τρόπο να αποδείξει την πριγκιποσύνη του. Γεμάτοι από κινδύνους ήταν οι δρόμοι στον κόσμο των παραμυθιών. Σε κάθε στροφή, σε κάθε σελίδα κι ένας παραμυθένιος κίνδυνος. Γι' αυτό και στον παραμυθόκοσμο ένας γενναίος πρίγκιπας σπάνια έμενε άνεργος.

Αλλά είπαμε, ήταν χαζός ο κόσμος των παραμυθιών, αλλά όχι πια και τόσο. Κάθε φορά που πήγαινε ο δράκος να το παίξει πρίγκιπας και να τα βάλει με πονηρά τέρατα και μάγισσες πανούργες, ο κόσμος τρώμαζε πιο πολύ με αυτόν παρά με εκείνους από τους οποίους προσπαθούσε να τον σώσει. Και συνέχιζε το κακό να κάνει τη δουλειά του ανενόχλητο.

Οι άλλοι δράκοι, που είδαν τον δικό τους να φέρεται τόσο αστεία και αλλοπρόσαλλα, θύμωσαν στην αρχή. Σύντομα, όμως, το ρίξαν στην πλάκα και κάνανε στα αστεία πως τρομάζανε όταν τον συναντούσαν. Κι ύστερα τον βαρέθηκαν, κι ύστερα τον ξεχάσαν. Και μόνο η μάνα του η δράκαινα έμεινε για να προσπαθεί μυαλό για να του βάλει. Μα εκείνος πού να ακούσει. Γιατί είχε ήδη αρχίσει ο κόσμος από τότε μεγάλη χαζομάρα να θεωρεί να ακούει τις μανάδες.

Κι όμως, στον κόσμο των παραμυθιών, όσο χαζός και να 'σαι, πάντα θα βρεθεί κάποιος πιο χαζός ακόμα κι από εσένα. Και κάπως έτσι βρέθηκε μια όμορφη πριγκίπισσα – μια Ομορφοκατερίνα. Που πιο όμορφη δεν είχε ξαναγεννηθεί ποτέ σε παραμύθι. Μόνο που εκτός από όμορφη ήτανε και χαζούλα. Δεν ήταν απλά χαζή. Ήταν η χαζομάρα η ίδια! Αλλιώς δεν εξηγείται πώς από ολόκληρο τον κόσμο των παραμυθιών αυτή μονάχα είδε τον πρίγκιπα στο πρόσωπο του δράκου. Και κάλεσε τον ψευτοπρίγκιπα να έρθει να τη σώσει. Και τότε έτρεξε αυτός κουνώντας τη ουρά του.

«Τι έχεις, όμορφη πριγκίπισσα; Πες μου, τι σε τρομάζει;», ρώτησε ο Χαζόδρακος. Κι εκείνη τρέμοντας από το φόβο απάντησε: «Σώσε με, πρίγκιπα καλέ! Φοβάμαι! Κινδυνεύω! Δεν ξέρω από τι, μα δεν μπορεί, για να φοβάμαι τόσο, κάτι πολύ φοβιστικό εδώ τριγύρω υπάρχει.» Έξυσε το

χοντροκέφαλό του ο δράκος, σκέφτηκε,
ξανασκέφτηκε και τέλος έβγαλε φάλτσα φωνή
πριγκιπική και είπε: «Πώς να σε σώσω; Από τι; Πώς
να σε βοηθήσω, αν ούτε εσύ δεν ξέρεις τι είναι αυτό
που λες ότι φοβάσαι; Με ποιο κακό αόρατο θες
τώρα να τα βάλω;» «Δεν ξέρω», τσίριξε η
πριγκίπισσα, «βρες το και σώσε με από αυτό! Κι
αυτό δουλειά πριγκιπική νομίζω ότι είναι.»

Και είχε δίκιο. Όταν το κακό παραείναι κακό και
πονηρό και κρύβεται τόσο καλά που λες πως δεν
υπάρχει, πρέπει να το ανακαλύπτεις, αν όχι και να το
επινοείς, πριν ξεκινήσεις να το πολεμάς. Το κακό
είναι κακό. Και είναι πάντα εκεί. Κι εσύ ας μη το
βλέπεις – σε βλέπει εκείνο μια χαρά.

Όμως αρκετά το φιλοσόφησαν κι ερχότανε κι η
νύχτα. Έπρεπε κάπου να κρυφτούν. Αν ήταν να τα
βάλουνε με το κακό, ας ήταν έστω μέρα. Γιατί τη
νύχτα το κακό δεν παίζεται!

Πήρε ο Χαζόδρακος την Πριγκιποκατερίνα και την
ανέβασε στην πλάτη του. Και μέσα σε μία σπηλιά
έτρεξε να την κρύψει. Χάρηκε η πριγκίπισσα που
βρέθηκε επιτέλους ένας πρίγκιπας για να την
προστατέψει. Κι ας ήταν ψευτοπρίγκιπας. Τι
σημασία είχε; Και από τη μεγάλη της χαρά έσκασε
ένα χαμόγελο στον δρακοπρίγκιπά της. Την είδε ο
δράκος να χαμογελά κι άρχισε να φωνάζει: «Τι
κάνεις εκεί;», ακούστηκε η δρακοφωνή μες στα

πριγκιπολόγια. «Φέγγει μες στο σκοτάδι το χαμόγελο. Φέγγει και μας προδίδει. Θα δει το φως από μακριά και θα έρθει να τρυπώσει μες στη σπηλιά μας το κακό. Κι αλίμονό μας τότε...»

Μα πού να τον ακούσει η Πριγκίπισσα. Πού να το κρύψει τέτοιο φωτεινό χαμόγελο; Πού να χωρέσει τόση ευτυχία; Κι όλο και το χαμόγελο μεγάλωνε. Φώτιζε όλη τη σπηλιά. Έσβηνε το σκοτάδι. Πάλευε να τη σταματήσει ο ψευτοπρίγκιπας. Μα μέσα του χαιρότανε κι αυτός που έκανε μια τόσο όμορφη πριγκίπισσα τόσο ευτυχισμένη.

Και τότε, για μια στιγμή τουλάχιστον, τα άφησε πίσω του όλα. Τις κοροϊδίες των ανθρώπων, των φίλων του την περιφρόνηση, της μάνας τις φοβέρες. Ο κόσμος έξω από τη σπηλιά έπαψε να υπάρχει. Και ήταν το χαμόγελο αυτό ένας καινούριος κόσμος.

Μα ακόμα και στων παραμυθιών τον κόσμο τέτοιες μοναδικές στιγμές μια στιγμή κρατάνε. Και τότε πονηροί ψίθυροι, τότε κραυγές πανούργες άρχισαν να ακούγονται. Ταράχτηκε ο δράκος ο χαζός. «Σου το 'πα, όμορφη πριγκίπισσα. Σταμάτα να χαμογελάς! Είδε την ευτυχία το κακό κι ήρθε να σου την πάρει.» Μα εκείνη δεν τον άκουγε. Μόνο στα μάτια τον κοιτούσε. Κι αρχίσανε και τα μάτια της κι αυτά να του χαμογελούν. Και τα αυτιά. Και όλα! «Δεν το φοβάμαι το κακό. Αφού έχω τώρα εδώ στο πλάι μου

τέτοιον γενναίο πρίγκιπα. Το κακό είναι που πρέπει τώρα να μας φοβάται.»

Και τότε όλα ξαναγύρισαν εκεί μες στου Χαζόδρακου το αδειανό το κεφάλι. «Δεν είμαι αυτός που νομίζεις, Πριγκιποκατερίνα μου. Κι όσο και να το θέλω, με ολόκληρη τη χαζούλα μου καρδιά, πρίγκιπας δεν μπορώ να γίνω.» Πέταξε την κορόνα απ' το χοντρό κεφάλι του. Ξεκρέμασε το σπαθάκι. Χάθηκε ο ψευτοπρίγκιπας. Κι έμεινε ο δράκος ο χαζός με την ουρά ανάμεσα στα σκέλια. Έσβησε το χαμόγελο που φώτιζε τη σκοτεινή σπηλιά. Κι η όμορφη άρχισε ξανά πριγκιπικά να τρέμει.

Δεν έτρεμε όμως τώρα πια από το φόβο της. Έτρεμε απ' τον θυμό της. Που από ολόκληρο τον κόσμο των παραμυθιών τέτοιος ρεζίλης ψευτοπρίγκιπας αυτής της είχε τύχει. Που και το κακό ακόμα δεν τη σεβάστηκε μια τέτοια όμορφη πριγκίπισσα. Κι έστειλε από τους δράκους του τον πιο χαζό, τον πιο δειλό, τον πιο μπερδεμένο. Απ' έξω απ' τη σπηλιά σφυρίζανε τα τέρατα τα πονηρά, ούρλιαζαν οι πανούργες μάγισσες. Κι εκείνη, τέτοια Πριγκιποκατερίνα, να είναι εκεί μες στη σπηλιά με έναν χαζόδράκο στα γόνατα να μυζοκλαίει.

Μύρισε ο δράκος της όμορφης πριγκίπισσας το θυμό και θύμωσε κι εκείνος. Βούιξαν στα αυτιά του της μάνας του οι φοβέρες κι οι κοροϊδίες των φίλων του. Κι όπως πριν λίγο έζησε πρώτη φορά την ευτυχία η

πριγκίπισσα, έτσι κι ο δράκος ο χαζός ένωσε για πρώτη του φορά την οργή μέσα του να γεννιέται. Και μόνο τότε δράκος φοβερός φάνηκε στ' αλήθεια.

Δεν πρόλαβε να τρομάξει η όμορφη πριγκίπισσα. Άνοιξε τα σαγόνια του ο Χαζόδρακος και την κατάπιε έτσι, ακόμα θυμωμένη. Έγλυψε τα χείλια του με την τεράστιά του γλώσσα. Χάιδεψε τη στρογγυλή κοιλιά του. Γουργούρισε με απόλαυση, που του έτυχε και νοστιμεύτηκε τέτοιον πριγκιπικό θυμό.

Μα τι κι αν χάθηκε έτσι για πάντα τέτοια όμορφη πριγκίπισσα. Τι κι αν απόμεινε μονάχος μέσα στη σκοτεινή σπηλιά του. Απ' έξω ακόμα φούντωναν οι ψίθυροι οι πονηροί και οι πανούργες οι κραυγές. Πεινούσε ακόμα το κακό. Κι αν δε χορτάσει το κακό θεριεύει και κακό ακόμα πιο μεγάλο γίνεται.

Κι ο δράκος ο χαζός, όσο χαζός και να 'ταν, το κατάλαβε. Κρατούσε ακόμα η νύχτα. Ξανάβαλε την κορόνα του. Κρέμασε το σπαθάκι. Και την ψευτοπριγκιποσύνη του, που ανήμπορος πριν από λίγο στην όμορφη πριγκίπισσα αρνήθηκε, τη φόρεσε κι αυτή ξανά σαν πανοπλία χάρτινη.

Και βγήκε έξω να τα βάλει με το κακό. Κι ήταν η πείνα του κακού μεγάλη. Μα δέχτηκε ο Χαζόδρακος. Αφού δεν μπόρεσε σαν πρίγκιπας να ζήσει, ας πέθαινε σαν πρίγκιπας.

Σηκώνεσαι και πας μέχρι την πόρτα. Ακούς ήδη αρκετά. Θέλεις να μάθεις κι άλλα. Μέσα στο σκοτάδι και από τη βιασύνη σου φοράς το μπλουζάκι σου ανάποδα. Ανοίγεις την πόρτα και αρχίζεις να κατεβαίνεις τα σκαλιά. Νιώθεις μέσα από τις χαραμάδες ματιές γειτονικές να σε ρωτούν. Για πού ξεκίνησες να πας; Πώς τόλμησες; Η κόλαση αυτή δεν σου ανήκει. Μα εσύ προχωράς. Λίγα μέτρα πλέον σε χωρίζουν από το κακό και τότε έρχεται άλλη, δεύτερη έκρηξη. Μια λάμψη σε τυφλώνει. Και ύστερα κάποιο γυαλί που σπάει και θρυμματίζεται. Και μια φωνή που γίνεται κομμάτια. Δεν καταλαβαίνεις. Ακούς, αλλά δεν βγάζεις νόημα και πλησιάζεις κι άλλο. Στο βάθος του τελευταίου διαδρόμου μιαμισάνοιχτη πόρτα κι ένα ποτάμι αίμα σου δείχνουν τη σωστή κατεύθυνση - σου λένε γύρνα πίσω. Κολλάν οι σόλες σου στο δάπεδο, μα εσύ συνεχίζεις. Σπρώχνεις την πόρτα και ψάχνεις για διακόπτη. Ανάβεις το φως και αισθάνεσαι τη φρίκη να σου χαϊδεύει το λαιμό, να σου δαγκώνει το στομάχι. Ένα μεγάλο αδειανό δωμάτιο και το αίμα ποτάμι να φτάνει ως το κέντρο του και να εκβάλει μέσα σε μια κλειστή κόκκινη θάλασσα. Απέναντι, ένα παράθυρο σπασμένο. Και τίποτα άλλο. Ούτε νεκρός ούτε φονιάς. Μόνο μια ακατοίκητη σκηνή ενός εγκλήματος. Και κάτι ακόμα. Ένα χαρτί ριγμένο εκεί,

πλάι στην ακτή του αίματος. Σκύβεις και το μαζεύεις.
Αρχίζεις να διαβάζεις.

Και τότε βλέπεις την αιώνια επανάληψη να
αγγίζει τον πάτο της σελίδας.

στη μέση

Μέχρι και πριν από λίγα χρόνια κάπου, όχι πολύ μακριά από εδώ όπου βρίσκεται σήμερα η πόλη, υπήρχε ένα χωριό. Και ο θάνατος στο μικρό αυτό χωριό ήταν, ασπούμε, κάπως διαφορετικός από αυτό που ξέρουμε ή έστω φανταζόμαστε.

Κάποτε, όποιος πέθαινε τού δινόταν μια προθεσμία είκοσι τεσσάρων ωρών, μέσα στην οποία μπορούσε να αποφασίσει αν ήθελε να παραμείνει νεκρός ή να επιστρέψει στη ζωή ή σε ό,τι ήταν αυτό που άφηγε πίσω του πεθαίνοντας. Οι δικοί του άνθρωποι τις είκοσι τέσσερις εκείνες ώρες έκαναν τα πάντα για να τον πείσουν να μην φύγει για το χωρίς επιστροφή ταξίδι. Μέχρι που τελικά η προθεσμία έληγε, και αν ο νεκρός δεν είχε στο μεταξύ αλλάξει γνώμη, τότε οι δικοί του άνθρωποι έπαυαν να είναι δικοί του, αφού μεταξύ των νεκρών δεν υπάρχουν δικά μου και δικά σου.

Το γεγονός ότι ελάχιστοι νεκροί όλα αυτά τα χρόνια διάλεξαν να γυρίσουν πίσω ίσως και να αποδεικνύει πως η μετά τον θάνατο ζωή δεν είναι και τόσο κακή όσο νομίζουμε. Αλλά και αυτοί που επέστρεψαν λένε πως το έκαναν μάλλον από συνήθεια και πως, αφού η συνήθεια είναι και αυτή

μια μορφή θανάτου, η απόφαση τους δεν άλλαζε και πολύ τα πράγματα. Υπάρχουν βέβαια και εκείνοι που αποδίδουν την επιμονή των νεκρών να παραμείνουν νεκροί στο λεγόμενο νεκρικό πείσμα, το οποίο και θα μας απασχολήσει αργότερα.

Ο τελευταίος νεκρός που έκανε χρήση του προνομίου των είκοσι τεσσάρων ωρών και αντί για την τελευταία κατοικία προτίμησε ξανά το πατρικό του σπίτι, ήταν ο Νικόλαος ο μεγάλος.

Αυτός ο τελευταίος οικιοθελώς νεκραναστημένος ήταν ένα παιδί του χωριού, που τίποτα σπουδαίο δεν είχε κάνει στη ζωή του και τίποτα μεγάλο δεν είχε να ονειρεύεται και που τον είπαν έτσι μόνο και μόνο για να τον ξεχωρίσουν από τον μικρό του αδερφό του, τον μικρό Νικόλαο. Και αφού επέστρεψε κανονικά, έζησε, μετά τον πρώτο θάνατό του, άλλα δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια και πρόλαβε ανάμεσα στα άλλα να κάνει και δυο παιδιά.

Όταν όμως πέθανε για δεύτερη φορά, και με τρόπο πολύ φριχτότερο από την πρώτη, ούτε να ακούσει δεν ήθελε για προθεσμίες και επιστροφές. Και για να μην τον ζαλίζουν οι δικοί του με τις κλάψες, τα παρακάλια και τις απειλές τους, μάζεψε τριγύρω από το σπίτι, όπου τον ξενυχτούσανε, ένα κοπάδι γάτες και τις έβαλε όλες μαζί να νιαουρίζουν δυνατά να μην ακούει τους ανθρώπους.

Ο αδερφός του, ο Νικόλαος ο μικρός, μετά το θάνατο του μεγάλου, και για να πείσει τον εαυτό του και τους άλλους πως είχε πια και αυτός με τη σειρά του μεγαλώσει, πήρε κοντά του τα δύο ορφανά ανίψια του και τα ανάθρεψε σαν να ήταν δικά του παιδιά και ακόμα χειρότερα. Και για να μη ξεχνιόμαστε, ονόμασε τον έναν Χαρίλαο μικρό και είπε τον άλλο Χαρίλαο μεγάλο, αν και τα αδέρφια ήταν δίδυμα, και όσο και αν έσπαγαν το κεφάλι τους, δεν μπορούσαν με τίποτα να θυμηθούν ποιος είχε γεννηθεί πρώτος και ποιος δεύτερος.

Οι δυο Χαρίλαοι μεγάλωσαν τρώγοντας από το ίδιο ξύλινο πιάτο και πίνοντας από το ίδιο πέτρινο ποτήρι. Μέχρι που κάηκε το ξύλο κάποτε και έσπασε η πέτρα. Όλα μαζί τα πρωτοκάνανε, και έτσι, μαζί με τους ανθρώπους, και οι εμπειρίες της ζωής πάλευαν να ξεχωρίσουνε τα δίδυμα. Κάθε πρωινό μαζί τους έβρισκε να τρέχουν στην αυλή τη μέρα να προλάβουν και κάθε βράδυ το ίδιο χάρτινο όνειρο πάνω στο μαξιλάρι τους το μοίραζαν στα δύο. Μέχρι που σκίστηκε κομμάτια το χαρτί και ο άνεμος τα σκόρπισε στο δάσος.

Και όταν έγιναν δώδεκα χρονών και ανέβηκαν στην πλατεία, στο μεγάλο πανηγύρι του χωριού, εκεί, στο κέντρο ολόκληρου του κόσμου τους, μαζί το πρωτοείδανε και το ερωτεύτηκανε ταυτόχρονα το ίδιο ακριβώς κορίτσι.

Στα δώδεκα την είδανε, στα δεκατρία την άκουσαν να τραγουδά, στα δεκαπέντε μάζεψαν από κάτω το μαντήλι της και όλο το βράδυ το μυρίζανε, μέχρι που από το άρωμα μεθύσανε και δάρθηκαν αλύπητα. Στα δεκαοκτώ ξανά στο πανηγύρι και πάνω στο χορό από ένα χέρι της κρατήσανε. Τέλειωσε κάποτε ο χορός, το πανηγύρι έσβησε και οι τρεις τους εκεί, απέμειναν στο κέντρο της πλατείας να περιμένουν να δουν τον κύκλο των αισθήσεων να ολοκληρώνεται με ένα φιλί στο στόμα.

Μα εκείνη, μες στο παιχνίδι και πάνω στο χορό, ούτε που το κατάλαβε πως πέρασε η ώρα.

«Διάλεξε», της είπαν και όλο της έσφιγγαν τα χέρια, να σπάσουνε τα δάχτυλα μαζί με τον δισταγμό της. «Δώστε μου μια μέρα. Μια μέρα μόνο και αύριο θα σας πω», απάντησε εκείνη. Της άφησαν οι δυο Χαρίλαιοι τα χέρια, το σφίξιμο όμως έμεινε. Και ύστερα γύρισαν στα σπίτια να κοιμηθούν, να μην τους βρει αδύναμους και άγρυπνους της άλλης μέρας η απόφαση.

Μα όσο κι αν την περίμενε η καρδιά, όσο και το σώμα την ποθούσε, η μέρα η επόμενη δεν έφτασε στην ώρα της. Ξάπλωσαν τα δύο ορφανά στο μαξιλάρι τους και πριν έρθει το όνειρο τα μάτια να τους κλέψει, άκουσαν να βαράει η εξώπορτα. Βροντούσε μες στη νύχτα ο κόσμος και άστραφτε, γιατί, όσο εκείνοι ακόμα χόρευαν, κάπου μακριά

είχε ξεσπάσει, λέει, πόλεμος. Ζηλιάρης πόλεμος, δικό του έστησε χορό και με το ζόρι όλους τους καλούσε.

Άνοιξε των παιδιών ο πατριός την πόρτα, που κόντευαν με τις γροθιές τους να την γκρεμίσουνε οι στρατονόμοι και έπεσε στα πόδια τους να τους παρακαλά. «Μην μου τους πάρετε μαζί σας και τους δυο. Γέρος, μονάχος άνθρωπος... ποιος θα μου μείνει στη δουλειά για να με βοηθάει;» «Τι δουλειά κάνεις, θείο», τον ρώτησαν εκείνοι και πάλευαν να κρύψουν τα γέλια κάτω από τα καπέλα τους. «Έχω γάτες, τις καλύτερες. Κοντά δύο αιώνες τώρα, εμείς γάτες εκτρέφουμε στην οικογένειά μας. Ό,τι γάτα ζητάς, την έχουμε. Γάτες κυνηγούς, να ξετρυπώνουν το κακό και γάτες φύλακες, από το κακό να σε φυλάνε. Νοικοκυράδες γάτες, στο σπίτι να γυρνάς και να τα βρίσκεις όλα έτοιμα και γάτες δουλευταρούδες, σε όλα εκείνες να γυρνούν και εσύ να τεμπελιάζεις. Γάτες κακές, γάτες καλές, μάγισσες, παραμάνες, φονικές και ερωτιάρες γάτες.»

Κοιτάχτηκαν, γυαλίστηκαν, λύσαν και δέσαν τρεις φορές τις ζώνες τους στη μέση οι στρατονόμοι και έπειτα στο αυτί του γέρο-Νικόλαου του μικρού έσκυψαν και του είπαν: «Δώσε μας τότε μια γάτα πολεμίστρια και το μεγάλο σου το γιο και χάρισμα σου ο μικρός. Στον πόλεμο ή στου σπιτιού του την αυλή, όπου και να κρυφτεί, όταν θα φτάσει εκείνη η

στιγμή, θα έρθει τότε μονάχος ο κυρ-θάνατος και θα σου τον γυρέψει».

Δεν πρόλαβε να σηκωθεί ο πατριός και έπεσε στα γόνατα ξανά, τον θεό του να ευγνωμονεί και το στρατό του να δοξάζει. Και άρπαξαν οι στρατονόμοι τον μεγάλο τον Χαρίλαο και έφυγαν τρέχοντας άλλες πόρτες παραδίπλα να βροντήξουν.

Για ένα ξένο πόλεμο ξεκίνησε ο μεγάλος γιος με ένα στεγνό, κοκαλιάρικο, πράσινο γιατί στην αγκαλιά, μία τα δόντια του στο μπράτσο να του μπήγει, μια να του γλύφει τις πληγές. Δάκρυσε το παιδί δάκρυ λευκό και παγωμένο, που έφευγε πέρα μακριά λίγο πριν ξημερώσει του κοριτσιού η απόφαση. Έκλαιγε δίπλα του και ο γάτος από μανία και θυμό και μαύρο δάκρυ ματωμένο πότιζε τα μουστάκια του.

Μα πριν το σπίτι και το χωριό του αφήσει έβαλε τον μικρό του αδερφό να δώσει όρκο βαρύ και ιερό, πως ό,τι και να του συνέβαινε, όσα και να περνούσαν χρόνια, πριν λήξει ο ξένος πόλεμος, εκείνης την απόφαση και το φιλί δεν θα τολμήσει ποτέ του να ζητήσει. Πως, όσο και κι οι δυο τους κρυφά το λαχταρούν, όσο βαστάει το κακό, δεν θα αφήσουν να τους παντρέψει ο πόλεμος. Και ορκίστηκε ο μικρός στους δύο θανάτους του πατέρα τους πως θα τηρήσει την υπόσχεση.

Τέσσερα χρόνια κράτησε ο πόλεμος και όσο με τη μαυρίλα του μουτζούρωνε τον κόσμο, νέα δεν έφταναν στο χωριό ούτε για το μεγάλο Χαρίλαο μα ούτε για το γάτο.

Τον πέμπτο χρόνο έμαθαν πως στέρευε για την ώρα το κακό και όσοι από τους νέους δεν αλέστηκαν από των μαχών τα σιδερένια δόντια, άρχισαν να επιστρέφουν σπίτια τους, σέρνοντας πίσω ό,τι τους είχε περισσέψει ζωντανό, ψάχνοντας να κρυφτούν σε ό,τι όρθιο απέμεινε για να τους περιμένει - σε αυτό που αργότερα το ονόμασαν ειρήνη και που από ό,τι είχαν να θυμούνται, τώρα πια με τίποτα δεν έμοιαζε. Κανείς τους δεν ήξερε ποιος κέρδισε τον πόλεμο και ποιος βγήκε χαμένος, μα όλοι έβρισκαν κάποια παλικάριά για να αφηγηθούνε, ούτε στιγμή οι άλλοι μην νομίσουνε πως βάρος δεν τους έμεινε να ρίξουν πάνω στην πειραγμένη ζυγαριά του άδικου ετούτου κόσμου.

Τόσους αιώνες αδικαιολόγητης ζωής πάνω σε ετούτον τον παράλογο πλανήτη, όλοι τους νόμιζαν πως προχωρούν μπροστά και μόνο όταν άγγιξαν τον πάτο, είδαν τον βούρκο γύρω τους να τους περικυκλώνει.

Τόσες γενιές ανθρώπων, τόσα πειράματα, τόσες δυνάμεις, σκέψεις και πάθη αναλώσιμα. Μόνο το σύστημα το αλάνθαστο απέμεινε να λειτουργεί μηχανικά σαν ακριβό ρολόι. Τσακίσανε τα χέρια τους

να το κουρδίζουνε, αντί να δώσουν μια με το ξερό τους το κεφάλι, κομμάτια να το σπάσουν. Πίστεψαν πως το ρολόι είναι εκείνο που τους ρυθμίζει τις ζωές. Βάφτισαν τους δείκτες του θεό και μοίρα και όποτε εκείνο βαρούσε δώδεκα, σηκώνανε τα άρματα και έφευγαν για τη μάχη.

Τόσο κακό, τόσο άδικο, χάθηκαν μέσα στον ψεύτη πόλεμο και έχασαν τον άλλον, τον μόνο αληθινό. Από τον ξένο πόλεμο επέστρεψαν τυφλοί, ηλίθιοι και σακάτηδες και μέσα στην ηρωική αναπηρία τους, ξέχασαν να κηρύξουν τον δικό τους. Και ύστερα είπαν πως η ειρήνη είναι αγαθό και όπως όλα τα αγαθά, έτσι και αυτό, πουλιέται και αγοράζεται. Τις τσέπες τους γυρίσανε ανάποδα και με όσα κέρματα τούς είχαν περισσέψει για ένα χωραφάκι ειρήνη ζητιανέψανε. Και την ψυχή τους έβαλαν ενέχυρο για ένα δωμάτιο ήσυχη ζωή.

Όμως, ο μεγάλος πόλεμος, ο αληθινός, πάντα θα είναι εκεί και πάντα αιτίες απλόχερα σε όλους θα προσφέρει. Πάντα θα περιμένει να ξεσπάσει η ιερή οργή. Ένας ύστατος πόλεμος πανανθρώπινος και όχι απλά παγκόσμιος. Ίσως η τελευταία ευκαιρία. Μια μεγάλη μάχη που θα γκρεμίσει τα όρια του πλανήτη και του σύμπαντος.

Κι ας είναι ο πιο βαθύς εμφύλιος και αδελφοκτόνος σπαραγμός. Να είμαι εγώ και να έχω απέναντι εμένα. Και ας μην μένει στο τέλος τίποτα.

Κάποιοι, λοιπόν, στο χωριό και σε αυτό που αργότερα ονόμασαν ειρήνη επέστρεψαν, μα όταν τους ρωτούσαν τι απέγιναν το πράσινο γιατί και ο μεγάλος γιος του διπλοπεθαμένου, κανείς δεν έβρισκε απάντηση να δώσει.

Έναν ακόμα χρόνο περίμενε ο Χαρίλαος ο μικρός, αριστερά ακούγοντας και δεξιά κοιτώντας, και όταν και αυτός ο χρόνος πέρασε, είπε πως πάει, τέλειωσε, μεγάλο αδερφό δεν έχει πια για να τον περιμένει. Πως λύθηκαν του όρκου του τα ιερά δεσμά. Πως ήρθε η ώρα με άλλα δεσμά ιερότερα να δέσει τη ζωή του.

Κάλεσε τότε εκείνην στην πλατεία να της ζητήσει την απόφαση. Και αν πριν από τον πόλεμο εκείνη είχε να επιλέξει ανάμεσα στον μεγάλο και στον μικρό Χαρίλαο, τώρα να αποφασίσει έπρεπε αν τον μικρό ή τον νεκρό Χαρίλαο θα έπαιρνε για άντρα. Δεν ήταν πια και τόσο δύσκολο.

Και πήρε τα φίλια της ο μικρός ως αρραβώνα και προκαταβολή του γάμου τους, που ορίστηκε για την αρχή του φθινοπώρου, πριν να στερέψει ο Σεπτέμβριος και αφού πια για τα καλά των γάτων του η νέα σοδειά θα έχει ωριμάσει.

Μέρες και νύχτες ετοίμαζαν τον γάμο και είχε το χωριό ολόκληρο ριχτεί σε αυτές τις προετοιμασίες, μήπως και μέσα στων άλλων τη χαρά ξεχάσει ο

κόσμος τον πόνο τον δικό του. Και από αυτήν την μοιρασμένη σε όλους τους χαρά, αποφάσισαν να πουν Χαρά τη νύφη του Χαρίλαου. Μια που τα χρόνια εκείνα ήταν ακόμα του κόσμου και του χωριού συνήθειο πριν από το γάμο να ξαναβαφτίζουν τους μελλονύμφους, αφού και οι ίδιοι με τον γάμο επιδίωκαν να γίνουν κάποιοι άλλοι.

Σαράντα δέντρα έκοψε μόνος του ο γαμπρός, τραπέζι γιορτινό απέραντο να φτιάξει, όλον τον κόσμο να τον χωρέσει πάνω του. Σηκώθηκε όλο το χωριό στο πόδι μέσα στη νύχτα από του δάσους τα ξεφωνητά, μα είπανε πως μία τέτοια υπέρλαμπρη γιορτή ακόμα και την πιο ανελέητη σφαγή τη συγχωράει.

Σαράντα γάτες έγδαρε ο γαμπρός μονάχος του, να ράψει με το δέρμα τους ρούχα της παντρειάς, καλά να κρύψει του ζευγαριού τη γύμνια. Σείστηκε ο τόπος από του σφαγείου τις στριγκλιές, μα έλεγαν πως τόσα και άλλα τόσα στρέμματα πόνου και πάλι δεν μπορούν μιας σπιθαμής χαρά να τη γεμίσουν.

Σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες χρειάστηκαν για να ετοιμαστούν ο γάμος και η γιορτή. Και όσα γιατί από του ράφτη το βελόνι γλύτωσαν, τα άπλωσαν τριγύρω από το τραπέζι, τραγούδια της χαράς να τραγουδούν και ο κόσμος

να χορεύει. Και όσα δέντρα ξέφυγαν από τα καρφιά του ξυλουργού, πλάι στο τραπέζι τα έφεραν και αυτά, σκιά να ρίχνουν στη χαρά, να μην τη βλέπει ο ήλιος.

Και άρχισε ο γάμος και η χαρά. Και έστησε ο κόσμος άγριο χορό. Τρόμαξε η φύση και ο θεός από των ανθρώπων τη γιορτή. Έκλεισαν τα πουλιά τα μάτια τους, οι άγγελοι βουλώσανε τα αυτιά τους και φτερουγίσαν μακριά, να βρουν άλλες κρυψώνες. Έτρεμε η γη από των χορευτών τα βήματα, και όλο έλεγες πως όπου νάναι θα ανοίξει το αρχαίο το πηγάδι, που πάνω του είχανε οι παλιοί κάποτε χτίσει το χωριό, και τότε όλοι τους θα γκρεμιστούν μες στην κοιλιά του βράχου.

Τα γατιά τραγούδαγαν χορούς, τραγούδια χόρευαν τα δέντρα και πάνω στο τραγούδι τους και πλάι στο χορό τους, έπιασε έτσι ξαφνικά και απρόσκλητα ο γέρο-θάνατος να στρώνει το χαλί του. Για να βρει δρόμο και να περάσει το κακό μέσα από των ανθρώπων τη χαρά χωρίς να βρέξει τα ποδάρια του.

«Τι γιορτάζουμε», ρώτησε από την πόρτα ο ξένος και ένα πράσινο γατί, στον ώμο του επάνω γαντζωμένο, έτριξε δυνατά τα δόντια του και έσβησε το τραγούδι. «Παντρεύουμε τον μικρό Χαρίλαο», πρόλαβε κάποιος να φωνάξει και κάποιος άλλος με βήματα δειλά πλησίασε τον ξένο, να τον κοιτάξει

από κοντά, αφού κάτι του θύμιζε. «Αλήθεια; Και ποια παίρνει;» Και άνοιξε στα δύο ο χορός για να φανεί η νύφη. «Παντρεύεσαι τέτοια όμορφη γυναίκα, μικρέ Χαρίλαε, και τον μεγάλο σου αδερφό στην ευτυχία σου ξέχασες να καλέσεις;» Και αμέσως τα δυο αδέρφια αγκαλιάστηκαν και πήδηξε κάτω ο γάτος ο πολεμιστής, να διώξει τα άλλα τα γατιά μακριά από την αυλή του.

«Διπλή χαρά! Το γλέντι συνεχίζεται! Κανένας να μην φύγει», βιάστηκε να διατάξει ο μικρός Χαρίλαος και αμέσως τράβηξε στον χορό και το τραπέζι του τον ξένο, που ακόμα ξένος σε όλους έμοιαζε, αλλά και εκείνου όλα τριγύρω τού φαίνονταν για ξένα.

«Δεν έχει μείνει σκαμνί ελεύθερο, να κάτσει ο αδερφός σου», φώναξε το χωριό και όλοι κοιτούσαν τον παρείσακτο, που ήρθε έτσι μουτζουρωμένος, σκοτεινός, για να λερώσει τη γιορτή τους. «Τώρα πάω στο δάσος μόνος μου, άλλο ένα δέντρο να γκρεμίσω, να φτιάξω κάθισμα καλό, να κάτσει ο αδερφός μου να ξεκουραστεί, να φάει, να πιει, μαζί μου να γιορτάσει», είπε ο μικρός Χαρίλαος. Και η νύφη έσκυψε και άλλο το κεφάλι της, που άκουσε να λένε για χαρά και νόμισε αυτήν πως εννοούσαν.

Άρπαξε το καλό τσεκούρι του με τη διπλή την κόψη και κίνησε να φύγει, αλλά στα τρία βήματα τον

πρόλαβε ο μεγάλος. «Περίμενε! Θα έρθω μαζί σου και εγώ.»

Και έτσι ξεκίνησαν στο δάσος να πηγαίνουν τα δυο αδέρφια παρέα με το τσεκούρι τους, μαζί το λάθος για να διορθώσουνε - ένα σκαμνί λιγότερο, μια μέρα παραπάνω. Μα οι δίδυμοι δε βιάζονταν και είχαν πολλά να πούνε, μα έτρεχε το τσεκούρι τους μπροστά και πίσω εκείνοι λαχανιασμένοι πάλευαν μήπως και το προλάβουν.

Παρέα για το δάσος έφυγαν, στο σπίτι όμως πίσω γύρισε μονάχος του ο ένας και αυτός με σώμα ακέφαλο, αφού οι δυο τους, από το πολύ το λάθος, μέσα στο δάσος θόλωσαν και αντί για δέντρα ο ένας τον άλλον διάλεξε από τη ζωή να ξεριζώσει. Πώς ακριβώς έγινε το κακό κανείς ποτέ δεν έμαθε. Και όσα από τα δέντρα ρώτησαν μετά, απάντηση δεν πήραν.

Κάποιοι είδαν του γαμπρού το ακέφαλο κορμί να τρέχει πίσω στο χωριό. Λένε πως τα κατάφερε και έφτασε μέχρι και την αυλή του σπιτιού του, μα μόλις μπήκε και στάθηκε μπροστά στη νύφη, έτσι βουβός και ασάλευτος, ντράπηκε που δεν είχε μάτια για να δει, χείλη για να φιλήσει, και μπρος στα πόδια της κατέρρευσε.

Κάποιοι είπαν ο μεγάλος αδερφός, μετά το φονικό, πως χάθηκε για πάντα μες στο δάσος, που

όλοι γνώριζαν καλά από πού άρχιζε, πού όμως τέλειωνε κανένας δεν μπορούσε να μαντέψει. Είπαν πως κρυμμένος εκεί, ανάμεσα στα δέντρα, έγινε στο τέλος δέντρο και αυτός και απέμεινε έτσι όρθιος να περιμένει τη σειρά του, άλλα τσεκούρια κάποτε να έρθουνε κι αυτόν για να τον κόψουν.

Και το επόμενο πρωί, μέσα σε ένα χαντάκι βρήκαν το πράσινο γατί, μέσα στη λάσπη να κυλιέται παιχνιδιάρικα και να παίζει με ένα κεφάλι ασώματο. Και παραδίπλα όρθιο, στο χώμα καρφωμένο ένα τσεκούρι να στέκεται ξεδιάντροπα, καμαρωτό να επιδεικνύει τις δυο του φονικές αιχμές, αμετανόητο τη φρίκη να θυμίζει.

Οι άνθρωποι θέλησαν να διορθώσουν το κακό και είπαν πως δεν είναι αργά, αφού από το φονικό δεν είχε περάσει ακόμα η προθεσμία που δικαιούται ο νεκρός το θάνατό του να αρνηθεί και στη ζωή πίσω να επιστρέψει. Και βάλθηκαν έτσι, με παρακάλια και ταξίματα, να πείσουν τον μικρό νεκρό Χαρίλαο. Μα γρήγορα τα παράτησαν, αφού δεν ήξεραν σε ποιον τα λόγια τους να απευθύνουν - το ακέφαλο κορμί κανέναν τους δεν άκουγε και η ασώματος η κεφαλή τίποτα δεν ποθούσε.

Και εκείνη, που πριν από το γάμο τη βάφτισαν Χαρά, χωρίς του Χάρου τη γνώμη να ζητήσουν, να αλλάξει όνομα ξανά αρνήθηκε, μα δέχτηκε το σπίτι της και το χωριό να εγκαταλείψει,

αφού από το δάκρυ και το αίμα το πολύ είχαν τόσο στενέψει και πια δεν τη χωρούσανε. Και έτσι τύλιξε μες στα λευκά της το τσεκούρι, το μόνο που της είχε απομείνει, και με τον πόνο παραμάσχαλα κατέβηκε στην πόλη. Αγόρασε ένα σπιτάκι, χαμένο κάπου στις πόλης τις πλαγιές και έζησε άλλα σαράντα χρόνια κρυμμένη μέσα σε δωμάτια και πίσω από κουρτίνες. Γέρασε περιμένοντας και ξέχασε γερνώντας τι ήταν αυτό που έχασε, τι είχε να περιμένει.

Μα αφού δεν πρόλαβε να ζήσει την μητρότητα και των δικών της των παιδιών το κλάμα και το γέλιο, στην πόλη χάρισε το σπίτι της μετά το θάνατό της, σχολείο να το κάνουνε. Και ζήτησε παρέα με το τσεκούρι να τη θάψουνε, που ακόμα μαζί με το νυφικό φουστάνι της κρατούσε. Μα οι γείτονες πήραν για αστείο την επιθυμία της και το χατίρι το τελευταίο δεν της το έκαναν. Και έτσι, λευκή και άοπλη, την άφησαν να φύγει. Και το τσεκούρι ξέμεινε ορφανό σε μια παλιά ντουλάπα, κρυμμένο μέσα σε εφημερίδες κίτρινες και ειδήσεις ξεχασμένες.

Με το σκοτάδι να του τροχίζει σιωπηλά τις δίδυμες αιχμές. Ανάσταση παθών να περιμένει.

[illegible]

σου, το όνομά σου, το όνομά σου, το όνομά σου, το
όνομά σου, το όνομά σου,

το όνομά σου

ο κακοπρίγκιπας

Μια φορά κι έναν καιρό όλος ο κόσμος ήταν κακός. Τόσο κακός, που δεν γνώριζε καν τι είναι το καλό. Για αυτό και νόμιζε πως είναι καλό να κάνεις πάντα το κακό. Τόσο κακός κόσμος!

Έπειτα, όμως, ο κόσμος άρχισε να γίνεται σιγά-σιγά καλύτερος. Κι όλο και περισσότεροι μάθαιναν τι είναι η καλосύνη. Στο τέλος ούτε ένας κακός άνθρωπος δεν έμεινε. Αλλά και καλός ο κόσμος και πάλι ακόμα πιο κακός φαινότανε.

Κι ύστερα φτάσαμε οι κακοί να υπάρχουν μόνο στα παραμύθια. Όλοι οι ήρωες ήταν κακοί. Νεράιδες και μάγισσες, δράκοι και πρίγκιπες, όλοι τους ήταν πραγματικά κακοί και μόνο για το κακό των άλλων ενδιαφέρονταν. Πώς να υπάρξεις μέσα στο παραμύθι σου, άλλωστε, αν είσαι ο μοναδικός καλός της ιστορίας;

Κι ανάμεσα σε όλους τους ήρωες των παραμυθιών ξεχώριζε ένας πρίγκιπας για τη μεγάλη του κακότητα. Ένας πρίγκιπας τόσο κακός, που και οι πιο κακοί ακόμα για κακό τον είχαν. Κι ας μη το καταλάβαινε ο ίδιος. Ο καημένος, τόσο κακός ήταν, που όχι μόνο δεν ένιωθε πως ήταν ένας κακός

πρίγκιπας, αλλά στο τέλος ακόμα και πως ήταν πρίγκιπας το ξέχασε. Τόσο κακός πρίγκιπας!

Κι αφού ο πρίγκιπας ο κακός πως ήταν πρίγκιπας το ξέχασε, έπρεπε να βρει έναν άλλον ρόλο μέσα στο παραμύθι του, που πιο πολύ να του ταιριάζει. Κι έτσι έβαλε κάτω το κακό του το μυαλό και άρχισε να σκέφτεται. Ήταν, στ' αλήθεια, πολύ τρομακτικό να βλέπεις έναν τόσο κακό πρίγκιπα τόσο πολύ να σκέφτεται. Μα δεν του πήρε χρόνο να το βρει. Γρήγορα το αποφάσισε. Αφού πρίγκιπας δεν του άρεσε, θα ήταν, λέει, δράκος!

Τι ήταν όμως αυτό που έκανε τον πρίγκιπα την πριγκιποσύνη του ν' απαρνηθεί; Στον κόσμο τον αληθινό, μα και στα παραμύθια, σπάνια βρίσκεις πρίγκιπες να θέλουν να γίνουν δράκοι. Κι όταν αυτό καμιά φορά συμβεί, φταίει συνήθως κάποια πληγή μεγάλη. Μια από αυτές τις τρομερές πληγές που φέρνουνε τον κόσμο ανάποδα και κάνουν δράκους τους πρίγκιπες και πρίγκιπες τους δράκους.

Γιατί πάντα κοιμάται ένας δράκος μες στην καρδιά του κάθε πρίγκιπα. Και κάποτε ξαφνικά ξυπνά. Και όταν ξυπνάει, πάντα είναι πεινασμένος. Και τρώει από μέσα τον πρίγκιπα σιγά-σιγά, μέχρι που να χορτάσει. Έτσι ο πρίγκιπας αρχίζει κι αυτός σιγά-σιγά να γίνεται ένας δράκος. Κι ας ξεγελάει ακόμα η πριγκιπική του η εμφάνιση.

Μα, είπαμε, όλα ξεκινάνε από μια πληγή.

Σε κάθε πρίγκιπα, κάποια στιγμή στην πριγκιποζωή του, του δίνεται μια ευκαιρία να αποδείξει πως είναι στ' αλήθεια ένας πρίγκιπας. Όχι στον κόσμο φυσικά, ούτε στο παραμύθι του, αλλά μόνο σε εκείνη. Σε εκείνη, για την οποία ο μεγάλος παραμυθάς έτσι, σαν πρίγκιπα, τον έφερε μες στον παραμυθόκοσμό του. Γιατί όλοι μέσα στα παραμύθια το πιστεύουνε ότι στον κάθε πρίγκιπα αντιστοιχεί και μια, τουλάχιστον, εκείνη. Τι γίνεται όμως όταν η εκείνη δεν θέλει για πρίγκιπά της τον συγκεκριμένο πρίγκιπα;

Γιατί έτσι τα έφερε η τύχη που η πριγκίπισσά του, όχι μονάχα για πρίγκιπά της δεν τον ήθελε, αλλά ακόμα και πως είναι πρίγκιπας δεν το παραδεχόταν. Προσπάθησε ο πρίγκιπας, παραμυθοπαιδεύτηκε, χίλιες στρατηγικές δοκίμασε, μα εκείνη δεχότανε με τίποτα την προσφορά του την πριγκιπική. Και όλο πως αλλιώς τον πρίγκιπά της τον φαντάζεται του έλεγε και πως αυτός δεν του έμοιαζε καθόλου. Μα αυτός εκεί, επέμενε, κι ας το ένιωθε πως σε κακό θα του έβγαινε στο τέλος. Μα γνώμη δεν της άλλαζε. Μέχρι που εκείνη, έτσι για πλάκα στην αρχή, άρχισε να τον φωνάζει δράκο.

Κακός πολύ ο πρίγκιπας, κακιά πολύ κι εκείνη. Μέσα στον πιο κακό από τα παραμύθια οι δυο τους γνωριστήκανε. Κακή η ιστορία τους απ' την αρχή ως

το τέλος. Κακός και ο παραμυθάς που τότε την κατέγραψε, κακοί κι αυτοί που τώρα τη διαβάζουν. Ε, πόσο πια χειρότερα μπορούν όλα να γίνουν;

Θύμωσε ο πρίγκιπας, πείσμων και διάλεξε έτσι το μικρό κακό τεράστιο να το κάνει. Και άρχισε του δράκου τις συνήθειες, μα κράτησε του πρίγκιπα την όψη. Κι έτσι στο τέλος τα κατάφερε που, όσο κακός κι αν ήταν ο κόσμος μες στον οποίον ζούσε, αυτός να γίνει ο πρίγκιπας ο πιο κακός και να το καμαρώνει. Να γίνει ο Κακοπρίγκιπας κι όλοι να τον φοβούνται!

Κι άρχισε να εμφανίζεται σε όλες τις εκείνες, που ακόμα τον δικό τους πρίγκιπα δεν είχανε γνωρίσει. Κι αφού τις ξεγελούσε, κι αφού τις έπειθε πως ήταν σίγουρα αυτός ο μόνος πρίγκιπας τους, κι αφού τις έκανε να τον ακολουθήσουν. Τις άρπαζε, τις έπαιρνε μακριά από τους δικούς τους. Τις πήγαινε στις ερημιές. Τις παραμύθιαζε πως ήτανε εκεί το πριγκιπάτο του. Και τότε, στο πουθενά, στην άκρια του κόσμου, έβγαινε ο δράκος από μέσα του. Κι όλες εκείνες τις κατάπινε, την πείνα την πριγκιπική να τη δρακοχορτάσει.

Ήταν πολλές που χάθηκαν έτσι, με αυτόν τον τρόπο. Ρήμαξε ο παραμυθόκοσμος από το κακό που έσπερνε στο πέρασμά του ο Κακοπρίγκιπας. Ερήμωσε ο τόπος από παραμυθοεκείνες. Και τότε ανησύχησαν όλοι οι άλλοι πρίγκιπες και είπαν πως πρέπει στο κακό τέλος κακό να βάλουν. Γιατί όσο

μεγάλο και να 'ναι το κακό, πάντα υπάρχει κάπου κάποιο κακό χειρότερο, που περιμένει την κατάλληλη στιγμή να μετρηθεί μαζί του. Κι ένωσαν όλοι τις δυνάμεις τους και φτιάξανε ένα όμορφο κακό, μεγάλο και πριγκιπικό, που όμοιό του δεν είχε ξαναφανεί ποτέ σε παραμύθι.

Και βγήκαν οι πριγκιπόδρακοι να βρουν τον δρακοπρίγκιπα και να τον τιμωρήσουν. Μέρεις πολλές τριγύρναγαν στο ερημοπριγκιπάτο του. Μα εκείνος τρόμαξε σαν είδε από μακριά τόσο όμορφο κακό να 'ρχεται μαζεμένο. Και έτρεξε και κρύφτηκε μέσα στη δρακοσπηλιά του. Κι άρχισε ν' αναζητά τρόπο για να ξεφύγει. Μα ήταν τόσες πολλές οι εκείνες που είχε μέσα στο στομάχι του, που δύσκολα μπορούσε πια να κινηθεί.

Κι έφτασαν οι εχθροί του. Και τον καλέσανε να βγει να αναμετρηθούνε. Μα όσο φοβότανε ο πρίγκιπας τόσο έβραζε ο δράκος μέσα του. Κι οι δυο τους το ήξερα καλά πως είχε έρθει η ώρα τους. Μα το θηρίο ήθελε, πριν φύγει απ' τη ζωή, να πάρει μαζί του όσους μπορούσε. Και βγήκε έξω απ' τη σπηλιά και ρίχτηκε με λύσσα άγρια στην άνιση τη μάχη.

Η μάχη δεν κράτησε πολύ, κι όσους κι αν πρόλαβε εχθρούς να τους κακοσκοτώσει, στο τέλος τον περικυκλώσανε. Του πήραν τα όπλα, τα ρούχα τα πριγκιπικά. Και ύστερα του ζητήσανε την τελευταία του λέξη, πριν να του πάρουν τη ζωή, πριν να τον

αφανίσουν. «Δώστε τα όπλα μου σε εκείνη!», είπε κι ακούστηκε η πριγκιποφωνή μέσα στα δρακολόγια. «Και πείτε της άλλον πρίγκιπα να έρθει μην περιμένει! Να γίνει η ίδια πρίγκιπας, γιατί έτσι της αξίζει!»

Σήκωσαν τα σπαθιά οι πρίγκιπες κομμάτια να τον κάνουν. Μα όπως τον άνοιξαν στα δυο, πετάχτηκε ο δράκος από μέσα του ακόμα λυσσασμένος. Αμέσως τον σκότωσαν κι αυτόν, μα μέσα από τον δράκο ένας καινούριος πρίγκιπας ήρθε στο φως μπροστά τους. Κι ύστερα μέσα από αυτόν ακόμα ένας δράκος. Κι ύστερα κι άλλος πρίγκιπας. Κι έτσι συνέχιζαν να σφάζουν τα σπαθιά, μια πρίγκιπα μια δράκο.

Και η σφαγή δεν θα τελείωνε ποτέ, αν δεν ανακαλύπτανε μες στην καρδιά του μικρού δρακούλη, έναν ακόμα μικροπρίγκιπα. Που τόσο τους φάνηκε μικρός που, όσο κακοί κι αν ήταν, τον άφησαν να ζήσει τελικά. Και γύρισαν στα σπίτια τους ικανοποιημένοι.

Μα ο πριγκιπάκος κάποτε μεγάλωσε. Μαζί του μεγαλώσανε και ο κακοπαραμυθόκοσμος και ο κακόκοσμος ο αληθινός και η κακία η ίδια. Μεγάλωσε και ο παραμυθάς και είδε τα παραμύθια του κι αυτά να μεγαλώνουν. Και μόνα τους τα άφησε, να βρουν την τύχη τους μακριά. Αφού κοντά του, μόνο πια κακό μπορούσε να τους κάνει.

Κι άλλα από τα παραμύθια του ξεκίνησαν μακριά να ταξιδέψουν, κόσμο καλύτερο να βρουν, ήρωες να ταιριάξουν.

Κι άλλα έτρεξαν και κρύφτηκαν, γιατί ο κόσμος που είχε τόσο μεγαλώσει πια, δεν ήθελε να ακούει παραμύθια.

Και κάποια βρήκαν και φωλιάσανε κάτω από κάποιων κοριτσιών τα αφράτα μαξιλάρια. Και κάθε που πλαγιάζανε, έβλεπαν τα κορίτσια μες στο όνειρο τον πρίγκιπα ή κάποιον που του έμοιαζε ή έστω κάποιον δράκο.

Μα κάποιες, όταν ξύπναγαν, το έβλεπαν πλέον καθαρά πως δεν υπήρχαν πρίγκιπες. Κι αν κάποιες δεν το είδανε, αυτές κοιμούνται ακόμα. Και ζήσανε αυτές καλά. Κι εμείς καλύτερα.

Κοιτάξεις έξω από το παράθυρο. Ψάχνεις να βρεις πού πήγε το κακό. Πώς μπόρεσε και το έσκασε. Πώς σε ξεγέλασε ξανά κι έμεινες πάλι μόνος. Σφραγίζουν όλες οι πόρτες πίσω σου. Στενεύουν τα ντουβάρια. Οι σκάλες και οι διάδρομοι μπαζώνονται με σκοτωμένες μέρες. Έτσι, όπως τα κατάφερές, εδώ που τόλμησες να φτάσεις, τώρα μονάχα αν λύσεις το μυστήριο, θα επιστρέψεις πίσω. Η λύση θα σε οδηγήσει στο έγκλημα που αναζητάς και όχι το έγκλημα στη λύση. Ξανακοιτάξεις το σημείωμα. Μετράς την επανάληψη και κάτι σου θυμίζει. Ναι, μοιάζει με τιμωρία. «Γράψε το όνομά μου εκατό φορές για να είμαι σίγουρη ξανά πως δεν θα το ξεχάσεις». Μπορείς να ανοίξεις μια τρύπα στο κεφάλι σου. Μπορείς να αφήσεις μια πόρτα ανοιχτή. Να σπάσεις ακόμα ένα παράθυρο. Να κάνεις πως κοιτάς αλλού, όταν θα δραπετεύει η μνήμη. Πληγώνεται η μνήμη, αιμορραγεί και ύστερα ξεψυχά και σβήνει. Και τότε αρχίζεις να βγάζεις κάποια άκρη. Ναι, τη λύση τη γνωρίζεις. Κάπου την έχεις ξαναδεί. Κάποτε -ήταν για μόνο μια στιγμή- στα μάτια κοιταχτήκατε, μα εσύ αμέσως γύρισες αλλού μακριά το βλέμμα. Δεν υπάρχει πια χρόνος άλλος για χάσιμο. Τίποτα δεν υπάρχει. Μόνο μια θάλασσα μπροστά σου, ανυπόμονη, αρχίζει να μαυρίζει.

Και τότε παίρνεις βαθιά ανάσα και βουτάς.

το μπλουζ του δαίμονα

σκηνή 1^η

ημέρα / εσωτερικό, δωμάτιο

Το μισάνοιχτο παράθυρο αφήνει το φως της μέρας να μπει στο δωμάτιο. Μια μικρή τηλεόραση στο πάτωμα παίζει το βίντεο κλιπ του division bell. Ρούχα και παπούτσια σκορπισμένα παντού. Πάνω στο γραφείο νομικά βιβλία και κόμιξ. Ένα σπασμένο κρεβάτι στην άκρη. Το στρώμα του κρεβατιού στο πάτωμα. Πάνω στο στρώμα κάποιος είναι ξαπλωμένος. Είμαι εγώ. Ανοίγω τα μάτια μου. Είμαι ιδρωμένος. Κοιτάζω την τηλεόραση. Χαμογελάω. Κοιτάζω το ρολόι στον τοίχο. Είναι 8:11. Τεντώνομαι. Δίπλα μου ένα τετράδιο. Απ' έξω γράφει «όνειρα». Ξαπλώνω μπρούμυτα και ξεφυλλίζω το πυκνογραμμένο τετράδιο. Καταλήγω σε μία καθαρή σελίδα. Στην κορυφή της σημειώνω μια ημερομηνία.

σκηνή 2^η

ημέρα / εξωτερικό, βραχώδες τοπίο

Ένας τεράστιος σωρός από βράχια στοιβαγμένα.
Μοιάζουν να είναι σφηνωμένα μεταξύ τους σαν τα
τουβλάκια στο tetris. Από πάνω ένας κίτρινος
ουρανός. Από κάτω εγώ να σκαρφαλώνω στο σωρό
με τα βράχια. Έχω σχεδόν φτάσει στην κορυφή.
Ακούγεται ακόμα το division bell. Μιλώ μόνος μου.

Εγώ

Κρίμα που δεν είσαι εδώ.

Πατάω με σιγουριά πάνω σε ένα μεγάλο βράχο,
αλλά αυτός κουνιέται. Μετακινούμαι γρήγορα.
Πατάω σε άλλον, αλλά κουνιέται κι αυτός. Δε μπορώ
να σταθώ πουθενά. Ο σωρός με τα βράχια τρέμει
ολόκληρος. Σκαρφαλώνω όσο πιο γρήγορα μπορώ,
αν και ο σωρός έχει αρχίσει ήδη να γκρεμίζεται. Η
κορυφή είναι κοντά. Φωνάζω.

Εγώ

Ξύπνα! Ξύπνα!

σκηνή 3^η (συνέχεια της 1^{ης})

ημέρα / εσωτερικό, δωμάτιο

Κλείνω το τετράδιο. Σηκώνομαι. Αλλάζω κανάλι. Μια
πρωινή, ενημερωτική εκπομπή. Κάποιοι
τσακώνονται. Ανοίγω τελείως το παράθυρο. Πολύ
φως. Τεντώνομαι. Βγαίνω από το υπνοδωμάτιο.

σκηνή 4^η

ημέρα / εσωτερικό, μπάνιο

Είμαι σκυμμένος στο νιπτήρα. Βρέχω το πρόσωπό
μου. Σηκώνω το κεφάλι και κοιτάζω τον καθρέφτη.
Δεν είμαι εγώ απέναντι. Είναι ο Άλλος. Θυμώνω.

Εγώ

Τι θέλεις εδώ;

Πάει, τέλειωσε!

ο Άλλος

Τίποτα δε τελείωσε!

Τώρα αρχίζουν όλα.

Εγώ

Τι θες να πεις;

ο Άλλος

Κοιμάσαι ακόμα ανόητε.

Εγώ

Αποκλείεται! Αφού...

Χτυπάει το κουδούνι. Το φως στο μπάνιο
τρεμοπαίζει. Κοιταζόμαστε για λίγο χωρίς να μιλάμε.
Ο Άλλος χαμογελάει.

ο Άλλος

Πήγαινε!

Εγώ

Κι αν είναι εκείνη;

ο Άλλος

Εκείνη είναι.

Εγώ

Μα... πάει καιρός πολύς...

ο Άλλος

Ποτέ δεν είναι αρκετός ο καιρός.

Κοίτα!

Μέσα από τον καθρέφτη, σαν σε οθόνη...

σκηνή 5^η

νύχτα / εξωτερικό, στο δρόμο

...βλέπω Εκείνη. Διασχίζει έναν πλατύ, έρημο δρόμο.
Ακούω τα βήματά της. Βλέπω κι εμένα. Την
πλησιάζω. Γελάμε και οι δύο. Είναι όμορφη. Πολύ
όμορφη. Τρίβω τα μάτια μου. Κλαίω. Συναντιόμαστε
στη μέση του δρόμου. Κλαίμε κι οι δυο. Ακόμα πιο
όμορφη.

Εκείνη

Άσε με να σ' αγκαλιάσω,
για τελευταία φορά...

Αγκαλιαζόμαστε. Κλείνω τα μάτια. Ακούω ένα σκυλί
να γαβγίζει.

σκηνή 6^η (συνέχεια της 4^{ης})
ημέρα / εσωτερικό, μπάνιο

Ο Άλλος απέναντι γελάει μέσα από τον καθρέφτη.
Ακούγεται ξανά το κουδούνι.

ο Άλλος
Πήγαινε, σου λέω!

Εγώ
Κι εσύ;

ο Άλλος
Θα περιμένω...
Πήγαινε!

Σκύβω ξανά στο νιπτήρα. Βρέχω ξανά το πρόσωπό μου. Ξανασηκώνω το κεφάλι μου και επιτέλους απέναντι είμαι εγώ. Τα μάτια μου είναι πρησμένα. Το κουδούνι ξαναχτυπά.

Εγώ

Έρχομαι!

σκηνή 7^η

ημέρα / εσωτερικό, στην πόρτα

Ανοίγω την πόρτα. Βλέπω Εκείνη. Ή κάποια που κάποτε ήταν Εκείνη. Κάποια που της μοιάζει. Στα μαλλιά. Μόνο που τα μαλλιά είναι γεμάτα φίδια που σφυρίζουν. Στα μάτια. Μόνο που τα μάτια είναι δυο μαύρες τρύπες αδειανές. Σκουλήκια μπαينوβγαίνουν στα μάτια της. Με κοιτάζουν τα σκουλήκια.

Χαμογελούν. Της μοιάζει στο στήθος. Μόνο που είναι το στήθος κρεμασμένο σε δύο τσιγκέλια από κάπου ψηλά. Κοιτάζω ψηλά. Από πάνω ένας κίτρινος ουρανός. Από κάτω εγώ παλεύω να την ξεκρεμάσω. Την αγγίζω. Είναι κάποια που της μοιάζει. Στο σώμα. Μόνο που είναι το σώμα γεμάτο βδέλλες.

Ματώνουνε το σώμα της οι βδέλλες. Πλημμυρίζει το δάπεδο απ' το αίμα. Πατάω στο αίμα. Γλιστρώ. Πέφτω. Φωνάζω.

Εγώ
Ξύπνα! Ξύπνα!

σκηνή 8^η
ημέρα / εξωτερικό, παραλία

Εκείνη περπατάει πάνω στην άμμο. Πλησιάζει μια σκηνή. Μέσα από τη σκηνή ακούγεται κάποιος να φωνάζει. Είναι η φωνή μου. Ανοίγει τη σκηνή. Μπαίνει το φως μέσα και με ξυπνάει.

Εκείνη
Τι έπαθες;
Τι έβλεπες πάλι;

Την κοιτάζω. Είναι βρεγμένη. Είναι όμορφη.
Χαμογελάω. Στάζει το νερό από παντού. Τεντώνομαι.
Της πιάνω το χέρι. Την τραβάω μέσα στη σκηνή.
Γονατίζω. Την φιλάω. Γλύφω το αλάτι από το σώμα της. Την ξαπλώνω. Γελάει. Με αγκαλιάζει. Μπαίνω μέσα της.

σκηνή 9^η

ημέρα / εσωτερικό, μπάνιο

Ο Άλλος στέκεται μπροστά στον καθρέφτη και χτενίζει τα μαλλιά του. Μέσα από τον καθρέφτη, σαν σε οθόνη, βλέπει την προηγούμενη σκηνή με εμένα και Εκείνη μέσα στη σκηνή. Βγάζει ένα τηλεχειριστήριο. Στοχεύει προς τον καθρέφτη και πατάει ένα κουμπί. Μέσα από τον καθρέφτη, σαν σε οθόνη προβάλλεται το βίντεο κλιπ του division bell. Συνεχίζει ο Άλλος να κοιτάζεται στον καθρέφτη και να χτενίζεται με μεγάλη επιμέλεια.

σκηνή 10^η (συνέχεια της 8^{ης})

ημέρα / εξωτερικό, παραλία

Είμαι ξαπλωμένος στην άμμο και καπνίζω. Κοιτάζω τη θάλασσα. Έρχεται Εκείνη από πίσω μου κρατώντας ένα τετράδιο. Ακούω τα βήματά της. Δεν υπάρχει κανένας άλλος στην παραλία. Μου πετάει το τετράδιο. Απ' έξω γράφει «όνειρα». Το ξεφυλλίζω. Άδειες σελίδες.

Εκείνη

Γράψε!

Εγώ

Τι;

Εκείνη

Γράψε τι είδες! Τώρα!

Πριν το ξεχάσεις!

Εγώ

Το ξέχασα ήδη.

Εκείνη

Όχι! Το θυμάσαι.

Γράψε!

Εγώ

Γιατί;

Εκείνη

Για να μη το ξεχάσεις.

Δε πρέπει.

Εγώ

Γιατί;

Εκείνη

Γιατί έτσι!

Γράψε, σου λέω!

Μου παίρνει το τσιγάρο από το στόμα. Μου γυρνάει την πλάτη. Απομακρύνεται. Είναι πολύ όμορφη. Πετάει το τσιγάρο και το πατάει με το γυμνό της πόδι. Φτάνει στη θάλασσα. Αρχίζει να περπατάει πάνω στα κύματα. Η πιο όμορφη γυναίκα στον κόσμο.

σκηνή 11^η

νύχτα / εσωτερικό, δωμάτιο

Κάθομαι στο γραφείο και διαβάζω. Από το μισάνοιχτο παράθυρο φαίνεται να πέφτει καταρρακτώδης βροχή. Στοιβαγμένα πάνω στο γραφείο νομικά βιβλία και κόμιξ. Παντού στο δωμάτιο ρούχα και παπούτσια σκορπισμένα. Ένα σπασμένο κρεβάτι στην άκρη. Το στρώμα του

ριγμένο πάνω στο κρεβάτι. Μια μικρή τηλεόραση στο πάτωμα. Μια βραδινή ενημερωτική εκπομπή. Κάποιοι τσακώνονται. Πίνω καφέ και διαβάζω. Κοιτάζω το ρολόι στον τοίχο. Είναι 01:11. Τεντώνομαι. Κοιτάζω ένα τετράδιο στην άκρη του γραφείου. Αφήνω το βιβλίο που διάβαζα στην άκρη. Παίρνω το τετράδιο. Απ' έξω γράφει «όνειρα». Το ανοίγω. Οι πρώτες σελίδες είναι κολλημένες. Τις ξεκολλάω. Πυκνογραμμένες. Ανάμεσα τους άμμος και φύκια. Χτυπάει το κουδούνι. Κλείνω το τετράδιο και το κρύβω κάτω από τα βιβλία. Κοιτάζω το ρολόι. Είναι 01:11. Χαμογελάω. Αλλάζω κανάλι στην μικρή τηλεόραση στο πάτωμα. Σηκώνομαι. Βγαίνω από το δωμάτιο. Η τηλεόραση δείχνει εμένα να σκαρφαλώνω σε ένα σωρό με βράχια κάτω από έναν κίτρινο ουρανό.

σκηνή 12^η

νύχτα / εσωτερικό, στην πόρτα

Ανοίγω την πόρτα και βλέπω Εκείνη. Είναι βρεγμένη. Με φιλάει βιαστικά και περνάει μέσα. Είναι όμορφη, αλλά τα βήματά της αφήνουν κόκκινα, ματωμένα χνάρια πίσω τους. Κλείνω την πόρτα και την ακολουθώ.

σκηνή 13^η

νύχτα / εσωτερικό, δωμάτιο

Σκύβει στη μικρή τηλεόραση στο πάτωμα και ανοίγει την ένταση του ήχου. Ακούγεται το division bell. Βλέπω στην οθόνη εμένα να σκαρφαλώνω σε ένα σωρό με βράχια κάτω από έναν κίτρινο ουρανό. Τα βράχια μοιάζουν να είναι σφηνωμένα μεταξύ τους σαν τα τουβλάκια στο tetris. Εκείνη χτυπάει τις παλάμες τις με ενθουσιασμό και γελάει.

Εκείνη

Κοίτα! Απίστευτο, ε;

Εγώ

Όλα απίστευτα είναι...

Εκείνη

Όχι όλα! Αυτό είναι αλήθεια!

Κοίτα!

Εκείνη κάνει να καθίσει στο σπασμένο κρεβάτι. Την προλαβαίνω.

Εγώ
Όχι εκεί!

Εκείνη
Α, ναι! Το κρεβάτι...
Μαζί το σπάσαμε.
Θυμάσαι;

Εγώ
Τώρα πια όλα τα θυμάμαι...
Και φταις εσύ γι' αυτό!

Εκείνη
Είσαι αχάριστος!
Κοίτα!

Στην τηλεόραση συνεχίζω να σκαρφαλώνω και έχω
σχεδόν φτάσει στην κορυφή. Κάτι λέω

Εγώ (από την τηλεόραση)

Κρίμα που δεν είσαι εδώ.

Εκείνη

Εδώ είμαι ανόητε!

Μωρό μου, εδώ είμαι!

Γύρισα!

Κοιτάζω το πάτωμα. Γύρω της έχει σχηματιστεί μια λίμνη από αίμα. Την βλέπω να περπατάει πάνω στα κύματα της λίμνης. Με πλησιάζει. Κάνει να με αγκαλιάσει. Την κοιτάζω καλύτερα. Δεν είναι Εκείνη. Είναι κάποια που της μοιάζει. Βλέπω φίδια στα μαλλιά της να σφυρίζουν. Βλέπω τα μάτια της να γίνονται μαύρες τρύπες αδειανές. Βλέπω να μπαινοβγαίνουνε σκουλήκια στα μάτια της. Με αγγίζει. Δε θέλω. Δε θέλω να δω άλλο. Μέσα από την τηλεόραση φωνάζω.

Εγώ (από την τηλεόραση)

Ξύπνα! Ξύπνα!

σκηνή 14^η

ημέρα / εξωτερικό, παραλία

Είμαι μόνος μου, γυμνός, ξαπλωμένος στην άμμο.
Χαράματα και κάνει πολύ κρύο. Κουλουριάζομαι.
Τρίβω το σώμα μου να ζεσταθεί. Κοιτάζω τη
θάλασσα. Είναι άγρια. Κοιτάζω τον ουρανό. Είναι
βαρύς. Έρχεται βροχή. Κοιτάζω τριγύρω. Ψάχνω.
Σηκώνομαι. Μαζεύω κλαδιά για να κρύψω τη γύμνια
μου. Στην άκρη της παραλίας βλέπω μια φωτιά.
Βλέπω κάποιον να στέκει δίπλα. Αρχίζει να
ψιχαλίζει. Πηγαίνω προς τη φωτιά με γρήγορα
βήματα. Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά. Ακούω την
καρδιά μου. Ακούω τα βήματά μου και την άγρια
θάλασσα. Ακούω τη φωτιά. Πλησιάζω. Η μορφή του
άλλου αρχίζει να ξεχωρίζει. Η καρδιά μου χτυπάει
ακόμα πιο δυνατά. Τρέχω προς τη φωτιά. Τώρα πια
τον βλέπω καθαρά. Είναι ο Άλλος. Ξεσπάει η βροχή.
Ο Άλλος μου χαμογελάει. Κρατάει ένα τετράδιο στα
χέρια. Σκίζει τα φύλλα του και τα ρίχνει στη φωτιά.
Με κάθε φύλλο η φωτιά φουντώνει.

Εγώ

Τι κάνεις εκεί;

ο Άλλος

Έλα να ζεσταθείς!

Εγώ

Σε ρώτησα, τι κάνεις εκεί;

Κοιτάζω το τετράδιο που κρατάει. Απ' έξω γράφει
«όνειρα». Θυμώνω. Η βροχή γίνεται
καταρρακτώδης.

Εγώ

Δώσ' το μου αυτό!

Είναι δικό μου.

Ο Άλλος συνεχίζει να σκίζει τα φύλλα του τετραδίου
και να τα ρίχνει στη φωτιά. Τον κοιτάζω. Είναι πολύ
όμορφος. Όλοι είναι πολύ όμορφοι σ' αυτόν τον
κόσμο. Σ' αυτό το βιβλίο. Σ' αυτήν την ιστορία. Όλοι
και όλα. Εκτός από μένα. Είμαι άσχημος. Είμαι
γυμνός και κρυώνω.

ο Άλλος

Έλα να ζεσταθείς!

Κοίτα τι όμορφη φωτιά σου έφτιαξα!

Εγώ

Δώσε μου αυτό το τετράδιο τώρα!

ο Άλλος

Έλα να το πάρεις μόνος σου!

Ο Άλλος πετάει το τετράδιο μέσα στη φωτιά. Η φωτιά φουντώνει. Θεριεύει. Φτάνει μέχρι τον ουρανό. Παίρνει φωτιά ο ουρανός. Δε μπορώ να κοιτάξω άλλο. Κλείνω τα μάτια μου.

σκηνή 15^η

ημέρα / εσωτερικό, μπάνιο

Κάποιος είναι σκυμμένος στο νιπτήρα. Έχει βάλει το κεφάλι του κάτω από το νερό. Σηκώνει το κεφάλι του. Ανοίγει τα μάτια. Κοιτάζεται στον καθρέφτη. Είμαι εγώ. Τα μάτια μου είναι πρησμένα. Αγγίζω το πρόσωπό μου. Κοιτάζομαι για ώρα. Αγγίζω τον καθρέφτη. Είμαι εγώ. Σίγουρα. Χαμογελάω.

ΤΕΛΟΣ

Στην αρχή το αίμα είναι πηχτό και σκοτεινό. Χρειάζεσαι όλη σου τη δύναμη για να τρυπήσεις την επιφάνειά του. Μες στο κεφάλι σου ανακαλείς στίχους από τραγούδια παιδικά. Κατασκευάζεις μόνος σου αινίγματα και ύστερα γυρεύεις απαντήσεις. Μηχανικά, σαν ξόρκι, επαναλαμβάνεις την προπαίδεια. Κάνεις ό,τι μπορείς για να κρατήσεις το μυαλό σου. Δειλιάζει μέσα στην φρίκη τον πυθμένα η λογική και ψάχνει κάποια έξοδο να βρει για να ξεφύγει. Και έπειτα, αρχίζει να αραιώνει το λιμνάζον ζωτικό υγρό κι εσύ ανοίγεις τα μάτια επιτέλους. Βλέπεις κοπάδια κουβέντες ασυγχώρητες να κολυμπούν τριγύρω σου. Βλέπεις αγαπημένα πρόσωπα και από τα άδεια μάτια τους γλιστρούν όρκοι και υποσχέσεις. Βλέπεις γιορτές και εκδρομές κουλουριασμένες να σκουριάζουν στο βυθό. Βλέπεις στο κέντρο το πολλαπλό σου είδωλο να έχει στήσει τον χορό. Να σε καλεί κοντά του. Το ξέρεις αυτό το νεύμα - είναι δικό σου. Τους γνωρίζεις αυτούς τους χορευτές - είσαι εσύ. Μόνο τα βήματα του χορού αγνοείς. Τα έχασες τα βήματα. Χάθηκες τότε που σου είπαν πως είσαι εφτάψυχος. Τότε που βάλθηκες τις ψυχές να σπαταλάς για να τους δικαιώσεις. Και έκλεισε ο κύκλος του χορού και σε άφησε απέξω.

Και τότε ανοίγει η σπηλιά.

ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ

Και κάποια μέρα ήρθε ξανά και μου το είπε κι αυτό. Πως πρέπει να γράφω στον ενεστώτα μόνο. «Να τους ξεχάσεις», έλεγε, «τους αορίστους και τους παρατατικούς! Τους μέλλοντες για τις ερωτικές σου τις εξομολογήσεις να αφήσεις. Ζήσε, αν θέλεις, στο παρελθόν. Ταξίδεψε, αν το μπορείς, στα θα σου. Μα όταν γράφεις, να γράφεις μόνο στον ενεστώτα. Γιατί άλλος χρόνος δεν υπάρχει». Κι είχε, ο μπαγάσας, δίκιο. Κι ας μην τον άκουσα, ο ξεροκέφαλος. Αφού τώρα είναι που γράφω αυτά που γράφω. Κι εσύ τώρα είναι που διαβάζεις αυτά που διαβάζεις. Τώρα και μόνο τώρα. Ένας αβυσσαλέος και παμφάγος ενεστώτας. Και τίποτε άλλο.

Όμορφος είσαι τώρα μες στο λευκό σου το πουκάμισο. Όμορφα βαστάς κοντά σου τα χαρτιά, να μην τα δούνε οι άλλοι. Αλήθεια, πιο όμορφο από ετούτο τραπέζι πού θα βρεις; Μα εσύ θες να τα παρατήσεις. Θες να πετάξεις στο τραπέζι τα χαρτιά. Να βγεις από το παιχνίδι. Κουράστηκες, βαρέθηκες, γεννήθηκες χαμένος. Τριγύρω σε πολιορκούν βλέμματα διψασμένα. Ζητούνε την επόμενη σου κίνηση, μα εσύ δεν παίζεις άλλο. Βιάζεσαι να βγάλεις το λευκό πουκάμισο - θέλεις το άλλο, το ξύλινο να βάλεις. Μα κάτι, μέσα σε αυτή τη δίψα των ματιών, ακόμα σε κρατάει. Άκου τη δίψα - κάτι έχει να σου πει. Μείνε και παίξε ως το τέλος. Αλλά ξανά να μην ποντάρεις πάνω σε άλλου το χαρτί. Κανέναν πούστη μαζί του να σε πάρει μην αφήσεις. Και τότε εσύ, την κρίσιμη στιγμή, ακούς, μυρίζεις, γεύεσαι. Αισθάνεσαι και μένεις. Κόβεις την ιστορία σου, τον χρόνο ανακατεύεις. Μοιράζεις στους συμπαίκτες - όχι, δεν είναι αντίπαλοι. Όπως και εσύ, έτσι και αυτοί, δεν το επέλεξαν ποτέ ετούτο το τραπέζι. Εχθρός σου είναι πάντοτε το ίδιο το παιχνίδι – κανένας δεν το έστησε. Χαμογελάς. Κλείνεις το μάτι πονηρά. Ξανακοιτάζεις τα χαρτιά.

Και τότε παίζεις.

Κι όσο εγώ μεγάλωνα, τόσο ο τόπος μίκραινε. Μια μέρα έγινε ασφυκτικά μικρός. Πνιγόμευνα. «Θα φύγω», είπα. Κι έφυγα.

Ξεκίνησα να κάνω το γύρο του κόσμου. Το είχα ήδη κάνει πολλές φορές αυτό το ταξιδάκι. Μα αυτή τη φορά ήταν αλλιώς. Θέλησα να ανακαλύψω ένα καινούριο δρόμο. Να χαράξω μια νέα πορεία. Ένα σκοτεινό μονοπάτι να το φωτίσω. Να βρω πώς από το πριγκιπάτο μου μπορεί να φτάσει κανείς συντομότερα στις μακρινές Ινδίες του μυαλού μου.

Ξεκίνησα χωρίς αποσκευές. Γυμνός σχεδόν και άοπλος. Με μια κουβέρτα όστρακο στην πλάτη. Και το σπαθάκι μου μες σε παλιές εφημερίδες τυλιγμένο. Ανέβηκα στο πρώτο τραίνο της γραμμής και σάλπαρα. Σε μία θάλασσα κρασί. Πορεία νότια και ανατολική. Πλάι στον αφρό της μπύρας.

Σαράντα ώρες, σαράντα χρόνια. Σκούριασαν οι ράγες του συρμού κι αυτομολήσανε. Κι ήρθανε κύματα βουνά. Κι άγρια τέρατα των θαλασσών και κτήνη του ουρανού. Κι όλο το διαλεχτό μου πλήρωμα το ξεκληρίσανε. Κανείς τους δεν απέμεινε. Κανείς για να με ακούει να τραγουδώ τη δυσλεξία μου. Μονάχος μου μες στη πριγκιπική μου την κλινάμαξα. Την κιβωτό της γνώσης και της σωτηρίας

μου. Το καρυδότσουφλο της σιωπής του κόσμου όλου.

Σαράντα ώρες, σαράντα χρόνια. Μονάχος μου. Μέχρι που μου 'φερε ο άνεμος στα μάτια άμμο και ροκανίδια. Μέχρι που το 'δα καθαρά. Φωτάκια κόκκινα και πορτοκαλιά στο βάθος του ορίζοντα. Στα πλάτη της ψυχής μου. Και είπα, «τα κατάφερες, πριγκηπάκο μου. Τις βρήκες τις μακρινές Ινδίες του μυαλού σου. Άντε, ένα τσιγάρο δρόμος απέμεινε. Μέχρι το τέλος της γης και της καινούριας σου ζωής το γλυκοχάραμα.

Σαράντα ώρες, σαράντα χρόνια. Μια ζωή και μια στιγμή ολόκληρη έζησα στις μακρινές αυτές στεριές. Μόνο που οι μακρινές αυτές στεριές δεν ήταν του μυαλού μου οι Ινδίες. Μοιάζανε πολύ. Αλλά δεν ήτανε. Ήταν μια νέα ήπειρος. Μου το φανέρωσαν οι ιθαγενείς που έτρεξαν να με υποδεχτούνε. Γουρλώσανε τα μάτια σα με είδανε να περπατώ στις αμμουδιές τους. Κι όταν μ' άκουσαν να καρφώνω το σπαθάκι μου στους ουρανούς τους, πέσανε στα γόνατα και με προσκύνησαν. Κι ο πιο τρελός από αυτούς στ' αυτί μου το ψιθύρισε. Που ήσουν τόσα χρόνια; Γιατί άργησες; Νομίσαμε πως χάθηκες. Πως δε θα έφτανες ποτέ να μας ανακαλύψεις. Κι εγώ τους ζήτησα ως τη βασίλισσα του κόσμου αυτού του νέου να με πάνε. Και χάραξα με το σπαθάκι μου στην άμμο, «Νέε κόσμε, σε ονομάζω Γη του Γιάννη!» Μα εκείνοι μου απάντησαν πως είναι η βασίλισσα

τους απασχολημένη. Με άλλα πράγματα. Και πως δε θέλει να με δει. Και πως βασιλίσσες στο νέο αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχουν.

Ξεκίνησα για να τη βρω μονάχος. Μα αυτοί που μ' είχαν για θεό τους με εμπόδισαν.

Ξεκίνησα για να τη βρω μονάχος. Μα ήταν κι άνθρωποι πολλοί. Όσους κατάφερα με το σπαθί μου να σκοτώσω, άλλες τόσες φορές κι αυτοί με τρύπησαν. Κι ήταν τα βέλη τους φαρμακωμένα. Κι όσες πληγές μου ανοίγανε, τόσο κι εγώ πρηζόμουν και μεγάλωνα.

Κι όσο εγώ μεγάλωνα, τόσο ο τόπος μίκραινε. Και ως τη θάλασσα με έσπρωξαν. Στεφάνια δάφνες μου φόρεσαν και χαμόγελα. Όμορφα λόγια και κολακείες. Πόσο όμορφα μπορεί να μιλάει κανείς για να πει όμορφα τη λέξη «φύγε»; Κι εγώ στριμώχτηκα στο καρυδότσουφλό μου για να φύγω. Να γυρίσω πίσω. Πίσω που; Ήξερα, μα το ξέχασα. Και τότε ήταν που την είδα. Στον πύργο της. Στο πιο ψηλό παράθυρο. Από τις άκριες των χειλιών της την ξεχώρισα. Είδα τα χείλη της να ανοίγουν. Ψιθυριστά να μου φωνάζει την είδα και την άκουσα.

«Καλό ταξίδι, πρίγκηπα!»

ΤΕΛΟΣ ΤΕΛΟΣ

13.387

Χθες τη νύχτα σε ξύπνησαν πάλι οι φωνές. Σηκώθηκες και σύρθηκες ως το παράθυρό σου. Έτσι όπως ήσουν ακόμα νυσταγμένος, είχες ξεχάσει, φαίνεται, πως τα παράθυρα δεν είναι πια όπως παλιά. Τώρα, αν θέλεις να δεις τι κρύβουνε οι τοίχοι, πρέπει να ανοίξεις τις δικές σου τρύπες, μόνος σου. Τίποτα δεν μπόρεσες να δεις και ούτε που ήξερες και προς τα πού έπρεπε να κοιτάξεις. Και όμως, οι φωνές ήταν εκεί. Όλο και πιο δυνατές, όλο και πιο απειλητικές, όλο και πιο απεγνωσμένες. Και τότε είπες πως πάει πια, τον έχασες τον ύπνο σου. Πως δεν αξίζει να επιστρέψεις στα ιδρωμένα σου σεντόνια. Φόρεσες ένα κίτρινο μπλουζάκι, έβαλες τα καινούρια σου παπούτσια - δυο μήνες τα κρατούσες μέσα στο κουτί, τα φύλαγες. Χτένισες τα μαλλιά σου κοιτάζοντας τον τοίχο. Και είχε αυτός ο τοίχος κάτι από το όνειρο, από όπου μόλις είχες επιστρέψει. Και έπειτα, άρχισες να κατεβαίνεις τα σκαλιά. Όσο εσύ κατέβαινες, τόσο οι φωνές δυνάμωναν. Και όλο έλεγες πως θα γκρεμίσουνε το σπίτι μαζί και το κεφάλι σου. Κοντά μία ζωή σου πήρε να φτάσεις ως στην είσοδο, μέχρι να βγεις στο δρόμο. Μα όταν έφτασες, άλλος κανείς εκεί έξω δεν υπήρχε. Μόνος εσύ, μόνες και οι φωνές, μόνος του και ο δρόμος. Έσκυψες, κόλλησες το αυτί στην παγωμένη ασφαλτο και έκλεισες τα μάτια.

Και τότε άκουσες.

ΛΙΓΟ ΑΚΟΜΑ

Γνωριστήκαμε σε αυτήν την παραλία. Χθες βράδυ,
πριν από χίλια χρόνια. Ξαπλώσαμε στην άμμο κι
αρχίσαμε να μετράμε τα αστέρια. Εγώ κάποια στιγμή
ζαλίστηκα και τα παράτησα. Εκείνη συνέχισε. Γύρισα
και την κοίταξα. Τα δόντια της γυάλιζαν στο σκοτάδι.
Είδα τα δόντια αυτά να με δαγκώνουν στον λαιμό.
Κομμάτια να με κόβουν. «Δεκατρείς χιλιάδες
τριακόσια ογδόντα επτά», φώναξε ενθουσιασμένη.
Με αγκάλιασε και με φίλησε λαίμαργα. Όχι, δεν με
κομμάτιασε τελικά. Ολόκληρο με κατάπιε. Ακέραιο.
Μια μπουκιά με έκανε. Και έπειτα μείναμε εκεί και
περίμεναμε.

Και ύστερα ήρθε το πρωί. Και άρχισε ο κόσμος τη μέρα του να ξημερώνει. Σηκώθηκα. Με πρόλαβε. «Πού πας;» Έπρεπε να φύγω. Κάτι έπρεπε. Κάτι πάντα θα πρέπει. «Περίμενε», επέμεινε. «πόσο καιρό θα μείνεις σε αυτήν τη χαραμάδα;» Μια μέρα, μπορεί και χίλια χρόνια. «Ωραία. Τότε θα έρχεσαι κάθε βράδυ. Και θα με βρίσκεις ακριβώς εδώ, σε αυτήν την παραλία. Και κάθε βράδυ θα ξαναγνωριζόμαστε. Και θα το ξαναπαίρνουμε από την αρχή αυτό που δεν τελειώνει. Και θα μετράμε τα αστέρια. Και όταν θα ζαλίζεσαι εσύ, εγώ θα συνεχίζω. Και κάθε βράδυ θα τα βρίσκω δεκατρείς χιλιάδες τριακόσια ογδόντα επτά. Και μετά θα σε φιλάω. Και θα σε τρώω. Έτσι. Κάθε βράδυ. Γιατί εγώ τίποτα άλλο δεν θέλω από εσένα. Γιατί, να το θυμάσαι, σε αυτήν την ιστορία η αρχή είναι το μόνο που αξίζει. Οι πρώτες ώρες. Μέχρι να αρχίσει ο κόσμος τη μέρα του να ξημερώνει».

<https://www.facebook.com/thedreamtigers/>

**κυκλοφορούν επίσης
από τις εκδόσεις dreamtigers**

κεντρική διάθεση:
www.dreamtigers.gr

**το τελευταίο χάρτινο βιβλίο του Γιάννη Αντάμη,
«Λεγεώνα»,
κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Χαραμάδα.**

objects in the mirror look closer than they appear

στον Νίκο Χ.

Βόλος, Ιούλιος 2019

tierra del ego

©

γιάννης αντάμης
dreamtigers